

Kaj nè, sedaj veste, kako je bilo pri nas za pečjó? Dobro, dobro. Lepo je bilo, še danes se mi toži po tistih časih — prav res!

Oj peč, ljuba naša peč! Osladila si mi marsikatero urico in mi jo še sedaj sladiš v prijetnih spominih. Dolgo se sicer vže nisem grel ob tebi, ker sem ostavil ljubi dom, in tudi dobro vem, da mi boše malokrat še gorko ob domači peči. A to me ne žali preveč. Zakaj prijétneje kakor zakurjena peč ogreva človeka ljubezen do doma; ta je popólnejša, stanovítnejša. Spomin náte, čestitljiva peč v kotu očetove hiše, pa mi podžiga vedno z novim plamenom to ljubezen domovinsko.

Kajtimar.

Ubožni plemenitnik.

Nadškof D' Avian v Bordeauxu na Francoskem ni pustil nikoli kakega siromaka brez pomoči od sebe, vsakemu je pomagal, če je le mogel. Ta njegova radodarnost ga je privedla tako daleč, da mu ni drugega preostalo, kakor še nekaj raztrganih srajc. Njegov sluga to videč in boječ se za svojega gospodarja, stopi nekega dne k nadškofu v sobo ter mu z ganljivim glasom reče: „Premilostivi gospod! poznam plemenitnika, ki je tako ubožen, da niti poštene srajce nima.“ — „Ali res?“ vpraša ga nadškof, „ako je res tako, pojdi in kupi mu nekoliko novih.“ — Sluga naglo otide, da zvrši, kar mu je nadškof ukazal, ter prinese dvanajst lepih novih srajc. —

„Dobro,“ reče nadškof, zdaj pojdi in daj jih ónemu ubožnemu plemenitniku, o katerem si mi pripovedoval.“ — „Premilostivi gospod nadškof“, odvrne mu sluga, „ta ubožni plemenitnik ni nihče drugi kakor Vi.“ — Nadškof D' Avian obdrži srajce, a ne dolgo, ker vže čez nekaj dni jih dobi neki prosjak.

Pač redki so danes taki dobrotniki.

Gruber.

Vzpomlad.

Rišla je vesela vzpomlád. Solnce gorkeje sije in drevesa zelené. Kamor koli pogledam, povsod vidim vse polno pisanih cvetic. Vesele ptičice pojó in si zidajo gnezdeca. Kmetič orje, seje in braná.

V tem prijetnem letnem času se otroci radi igramo zunaj v senci košatih dreves ali pa po cvetočih travnikih. Ne potrebujemo več rokavice niti debelega kožuha, kakor ga smo nosili po zimi. Ljubo zlato solnčeece nas ogreva s svojimi gorkimi žarki. Oj, kako lepa in prijetna je vzpomlád! Pač moramo biti hvaležni dobremu Očetu v nebesih, ki nam je toliko veselja napravil.

(„Po Kellner-ji“ prel. Iv. T.)

